

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **N. Y. B.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2019, č. j. MV-22272-5/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2021, č. j. 15 A 44/2019 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 1. 2019, č. j. OAM-2936-41/ZR-2017, byla žalobkyni podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona jí byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyni bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno z důvodu odsouzení za trestnou činnost, za kterou jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s dozorem.

[2] Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2019, č. j. MV-22272-5/SO-2019, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 17. 3. 2021, č. j. 15 A 44/2019 - 55, rozhodnutí žalované o odvolání zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud vycházel zejména ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“). Podle městského soudu žalovaná zrušila pobytové oprávnění žalobkyně jen pro její dřívější odsouzení, avšak podle Směrnice je při rušení pobytového oprávnění rodinného příslušníka občana Evropské unie nutné zkoumat, zda v případě konkrétního cizince existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nelze tedy vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.

[4] Na tomto závěru podle městského soudu nic nemění ani skutečnost, že podle § 871 odst. 1 písm. písm. f) zákona o pobytu cizinců ke zrušení pobytového oprávnění stačilo samotné odsouzení. Toto ustanovení totiž neodpovídá požadavkům znění čl. 27 odst. 2 věty druhé Směrnice, a je tedy nutné jej interpretovat eurokonformním způsobem. Žalovaná tedy byla povinna v dostatečné míře objasnit, proč je skutek žalobkyně považován za závažné narušení veřejného pořádku, tedy proč jde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, založené výlučně na osobním chování žalobkyně. Tomuto požadavku přitom žalovaná nedostála.

[5] Jelikož nebylo možné přezkoumat, zda byla naplněna první z podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobkyně (narušení veřejného pořádku závažným způsobem), neposuzoval již městský soud podrobněji naplnění i druhé podmínky, a to, zda rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. K této otázce tedy pouze uvedl, že žalovaná ve svém rozhodnutí nehodnotila dlouhodobý pobyt žalobkyně v České republice trvajícím již od roku 1998, dobu uplynulou od spáchaní trestné činnosti, podmíněné propuštění žalobkyně, plnění probačního dohledu a další důležité okolnosti jejího případu. V dalším řízení tedy bude žalovaná podle městského soudu povinna řádně zohlednit i tyto aspekty.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka namítla, že byl naplněn důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, neboť ta byla pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, konkrétně k trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Nic na tom nemění ani skutečnost, že byla žalobkyně dne 31. 10. 2017 podmíněně propuštěna z výkonu trestu, a to na zkušební dobu 6 let s dohledem a s povinností uhradit podle svých sil škodu způsobenou trestným činem.

[8] Stěžovatelka považuje Směrnici za náležitě transponovanou a implementovanou do českého práva. Spáchaní byt' jediného trestného činu lze bezpochyby podřadit pod pojem „narušení veřejného pořádku“, neboť jde o společensky nejnebezpečnější jednání. Stěžovatelka si je sice vědoma toho, že podle Směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě nezakládá narušení veřejného pořádku, nicméně ustanovení § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nehovoří o jakémkoliv odsouzení pro trestný čin, ale o odsouzení za spáchaní úmyslného

pokračování

trestného činu, za nějž byl cizinci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání více než 3 roky. Nejde tedy o rozpor mezi zákonem a Směrnicí, neboť odsouzení pro jakýkoliv trestný čin k naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu samo o sobě podle zákona také nestačí, nýbrž musí jít o trestnou činnost vyšší společenské závažnosti. Test přiměřenosti a závažnosti jednání cizince tak v případě § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců provedl již zákonodárce.

[9] V projednávané věci přitom podle stěžovatelky bylo v rámci hodnocení přiměřenosti rozhodnutí posuzováno i osobní chování žalobkyně, zejména tedy skutečnost, že se dopustila závažné a úmyslné trestné činnosti, která představuje narušení veřejného pořádku. Stěžovatelka posoudila, kdy bylo trestní jednání spácháno, kdy byla žalobkyně za něj odsouzena, kdy byla propuštěna na svobodu a jak dlouhá jí byla stanovena zkušební doba. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobkyně na svobodě po jejím podmíněném propuštění z výkonu trestu za trestnou činnost přitom posouzení tohoto jednání představuje posouzení aktuálních skutečností. Jinými slovy, lze připustit, že nebylo zjištěno, že by se žalobkyně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dopustila dalšího protiprávního jednání, nicméně doba, po kterou pobývá na svobodě, je příliš krátká, aby bylo možné konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku z její strany. Stěžovatelka rovněž přihlédla k dalším okolnostem (malá integrace žalobkyně, úzké napojení na vietnamskou komunitu, páčání trestné činnosti v organizované skupině).

[10] K otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně se pak stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí podle svého názoru vyjádřila zcela vyčerpávajícím způsobem. Ze spisového materiálu je zřejmé, že na území pobývají dva zletilí synové žalobkyně, kteří mají vietnamské státní občanství. Mladší syn pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu občana třetího státu, v případě staršího syna bylo poslední pobytové oprávnění platné do 30. 11. 2018. Oba synové sdílí společnou domácnost se svým otcem, vietnamským státním občanem. Vztah k těmto zletilým dětem tedy nepoživá ochrany podle Úmluvy o právech dítěte. Z dalšího partnerského vztahu má žalobkyně nezletilou dceru, která má sice české státní občanství, nicméně dlouhodobě pobývá ve Vietnamu u rodičů žalobkyně. Nežije tedy s žalobkyní v jedné domácnosti. Ani současný manžel žalobkyně na území České republiky nepobývá, a tudíž s ní nesdílí společnou domácnost. S ohledem na uvedené je zřejmé, že na osobě žalobkyně není nikdo závislý z hlediska pobytového statusu. Délka pobytu na území České republiky pak představuje jen indicii ve vztahu k možnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť ten není ani tak založen délkou pobytu, jako tím, co zde žalobkyně v průběhu svého pobytu vybuodovala a jaké navázala vztahy. I velmi dlouhý pobyt nemusí svědčit o nepřiměřenosti negativního rozhodnutí, pokud cizince nevedl k integraci ve smyslu vybudování rodiny, získání majetku, obživy a sociálních kontaktů. Stěžovatelka ve svém rozhodnutí všechny relevantní okolnosti vyhodnotila a není zřejmé, jakým způsobem by tedy měla znovu zhodnotit délku pobytu žalobkyně.

[11] Stěžovatelka na závěr konstatovala, že městský soud se podle svého tvrzení přiměřenosti negativního rozhodnutí nevěnoval, a následně ji však popsal jako další důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[12] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, neboť žalobkyně nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek do budoucna. K tomu odkázala

na komplexní argumentaci z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, který se týká posouzení skutkově a právně obdobné věci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelka označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., nicméně stížností argumentace se vztahovala pouze k důvodu podle písmene a), podle něž *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[15] První stěžovatelčina námitka spočívala v nesouhlasu se závěrem městského soudu ohledně důsledků, které má na projednávanou věc aplikace čl. 27 odst. 2 Směrnice, podle něž *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.* Podle stěžovatelky není v rozporu se Směrnicí ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.* Vymezením podmínek podle uvedeného ustanovení totiž zákonodárce řádně zohlednil specifické okolnosti, které představují narušení veřejného pořádku. Nelze tedy situaci ztotožňovat s případem, kdy by pobytové oprávnění bylo rušeno pouze z důvodu odsouzení za trestnou činnost. Zákonodárce zánik pobytového oprávnění navázal pouze na trestnou činnost úmyslnou a navíc takové společenské závažnosti, že za ni soud uložil nejméně tříletý nepodmíněný trest odnětí svobody (pokud se nejedná o případ opakované trestné činnosti).

[16] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že řádné zohlednění osobního chování jednotlivce vůbec pojmově mohl učinit zákonodárce. Vzhledem k požadavku na obecnost právních předpisů totiž není možné, aby zákon konkrétně zohledňoval všechny případy, které mohou v realitě nastat. Nelze přitom souhlasit s názorem stěžovatelky, že každé odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce alespoň tří roků automaticky znamená, že daná osoba i po jejím propuštění z výkonu trestu nadále představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

[17] K otázce požadavků na rozsah posuzování jedinečných okolností každého případu se obsáhle vyjadřoval i Soudní dvůr Evropské unie. V rozsudku ze dne 2. 5. 2018 ve spojených věcech C-331/16 a C-366/16, například uvedl, že *„výklad pojmu „veřejný pořádek“ uvedeného v člancích 27 a 28 směrnice 2004/38 byl tak v judikatuře Soudního dvora podán v tom smyslu, že použití tohoto pojmu předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (rozsudek ze dne 24. června 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 79 a citovaná judikatura). ... Z čl. 27 odst. 2 prvního pododstavce směrnice 2004/38 vyplývá, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti ve smyslu tohoto ustanovení musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. ... Opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout*

pokračování

pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společností.“ V rozsudku ze dne 17. 4. 2018 ve spojených věcech C-316/16 a C-424/16 pak Soudní dvůr uvedl, že „je ostatně třeba poukázat na to, že pokud je rozhodnutí o vyhoštění přijato jako trest nebo jako právní důsledek trestu odnětí svobody, ale je vykonáváno více jak 2 roky po jeho vydání, ukládá čl. 33 odst. 2 směrnice 2004/38 členským státům, aby prověřily, zda dotyčná osoba stále a skutečně představuje ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, a posoudily, zda od vydání rozhodnutí o vyhoštění nedošlo k podstatné změně okolností (rozsudek 22. května 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, bod 31).“

[18] Z výše uvedeného je zřejmé, že požadavek na zohlednění individuální situace každého cizince není možné naplnit paušalizujícím zákonným ustanovením. Soudní dvůr Evropské unie přitom požadavek na individuální posouzení neopustil ani v případech, kdy předmětnou trestnou činností bylo sexuální vykořisťování dětí (rozsudek ze dne 13. 7. 2017, ve věci C-193/16) či kdy se jednalo o osobu, u níž byly vážné důvody domnívat se, že se dopustila zločinu proti míru, válečného zločinu nebo zločinu proti lidskosti (již citovaný rozsudek ve spojených věcech C-331/16 a C-366/16). Argumentace stěžovatelky, že spáchá-li cizinec úmyslný trestný čin, za nějž byl uložen alespoň tříletý nepodmíněný trest, je nutné mít automaticky za to, že představuje hrozbu pro veřejný pořádek, tak v kontextu této judikatury Soudního dvora nemůže obstát.

[19] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud otázku požadavků vyplývajících ze Směrnice posoudil správně. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy není možné vykládat tak, že u rodinných příslušníků občanů Evropské unie zakládá automatický důvod pro zrušení pobytového oprávnění bez ohledu na specifické okolnosti každého jednotlivého případu. Povinností správního orgánu prvního stupně i žalované proto bylo v souladu s principy zakotvenými v čl. 27 Směrnice řádně posoudit všechny relevantní okolnosti a nezakládat své rozhodnutí pouze (či převážně) na skutečnosti, že žalobkyně byla odsouzena za úmyslný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let.

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítla, že (i přes svůj výše uvedený právní názor) specifickou situaci žalobkyně řádně zohlednila, a její rozhodnutí tedy požadavkům Směrnice dostalo. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[21] K osobní situaci žalobkyně správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že na území České republiky přijela v roce 1998. Krátce poté se jí narodili dva synové (v současné době tedy již zletilí), občané Vietnamu, kteří v době vydání rozhodnutí pobývali na území České republiky ve společné domácnosti s jejich otcem, bývalým partnerem žalobkyně. Z dalšího partnerského vztahu má žalobkyně dceru narozenou v roce 2005, která je českou občankou, přičemž v době vydání rozhodnutí žila ve Vietnamu. Od roku 2014 je žalobkyně vdaná za vietnamského občana, který krátce po svatbě požádal o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny, jež mu však bylo zamítnuto. Od listopadu 2014 do července 2017 byla žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody. V době vydání rozhodnutí pracovala jako umývačka nádobí v pražské restauraci a plnila podmínky probačního dohledu.

[22] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvního stupně pak vyplývá, že hlavním důvodem pro zrušení žalobkynina trvalého pobytu bylo její odsouzení pro trestnou činnost. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že jejím odsouzením byla beze zbytku naplněna podmínka pro zrušení pobytového oprávnění. Rovněž uvedl, že transpozici Směrnice považuje za řádně provedenou a že posouzení závažnosti jednání provedl

již zákonodárce. Dále poukázal na skutečnost, že Směrnice nemá přímý účinek, a správní orgán by tedy byl povinen řídit se ustanovením českého zákona i v případě, že by bylo v rozporu se Směrnicí. S tímto hodnocením se ztotožnila i žalovaná, když podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu považovala za splněnou již na základě žalobkynina odsouzení a důkladněji se zabývala jen posouzením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

[23] S ohledem na výše uvedené nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit názoru stěžovatelky, že řádně posoudila individuální situaci žalobkyně ve vztahu k aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku z její strany. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že „*analyzovala trestnou činnost žalobkyně komplexně, kdy byla hodnocena i závažnost trestného jednání žalobkyně. Stěžovatelka nejdříve vysvětlila a odůvodnila, proč jednání žalobkyně označila za závažné narušení veřejného pořádku (zejm. s ohledem na jeho charakter). Stěžovatelka v tomto případě posoudila, kdy bylo trestní jednání spácháno, kdy byla žalobkyně za něj odsouzena, kdy byla propuštěna na svobodu, jak dlouhá jí byla stanovená zkušební doba. ... zhodnocení jednání žalobkyně [lze] nalézt v odůvodnění napadeného rozhodnutí v části věnující se přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Tam je rozebrán trestný čin, jeho následky i to, že s ohledem na okolnosti (malá integrace, úzké napojení na vietnamskou komunitu, páčání trestné činnosti v organizované skupině) lze usuzovat na skutečné a aktuální ohrožení veřejného pořádku. Proto bylo napadené rozhodnutí shledáno přiměřeným. Dle názoru stěžovatelky by bylo formalistické požadovat, aby tyto relevantní okolnosti byly posuzovány dvakrát, tedy v části odůvodnění rozhodnutí popisující důvody zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a v části odůvodnění rozhodnutí obsahující zhodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do práv a oprávněných zájmů žalobkyně.*“

[24] Stěžovatelce je nutné dát zapravdu v tom, že trvá na tom, aby tutéž argumentaci uvedla opakovaně na různých místech svého rozhodnutí, by opravdu byl přepjatý formalismus. Pokud by se stěžovatelka v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádala s posouzením otázky, zda žalobkyně představuje reálnou hrozbu pro veřejný pořádek, v části primárně se zabývající zásahem do jejího soukromého či rodinného života, bylo by takový postup (byť ne zcela ideální z hlediska přehlednosti a srozumitelnosti) nutné považovat za souladný s požadavkem náležitého odůvodnění rozhodnutí.

[25] V projednávané věci však nelze mít za to, že by se správní orgán prvního stupně či stěžovatelka touto klíčovou otázkou ve svých rozhodnutích jakkoliv zabývaly. Uvádí-li stěžovatelka, že řádně zhodnotila trestnou činnost žalobkyně, mívá se tato argumentace do značné míry s požadavkem vyplývajícím ze Směrnice. Jak totiž vyplývá z citované judikatury Soudního dvora Evropské unie, otázku, zda je cizinec hrozbou pro veřejný pořádek, je nutné posuzovat ve vztahu k současnosti. Skutečnost, že žalobkyně se v minulosti dopustila trestného činu (byť závažného), může být jen jednou z vážných indicií svědčících o možnosti existence této hrozby. Správní orgány se však v tomto ohledu omezily pouze na popis trestné činnosti žalobkyně. Tuto trestnou činnost následně (správně) zhodnotily jako závažnou. Z tohoto faktu však rovněž dovodily, že žalobkyně stále hrubým způsobem narušuje veřejný pořádek. Výše uvedená východiska však následně správní orgány použily výhradně pro posouzení, zda v důsledku zrušení pobytového oprávnění nedojde k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně. V tomto ohledu pak závažnost spáchané trestné činnosti představovala jednu z (významných) okolností, proč podle správních orgánů v projednávané věci převáží veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nad právem žalobkyně na soukromý a rodinný život.

[26] V uvedeném posouzení však zcela absentuje hodnocení, zda žalobkyně i v době vydání rozhodnutí stěžovatelky stále představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Z výše uvedených okolností přitom takový závěr nelze bez dalšího učinit.

pokračování

Jak správní orgány samy uvedly, žalobkyně byla za celou dobu svého pobytu na území České republiky (více než dvacetiletého) odsouzena za jeden trestný čin spáchaný v letech 2009 a 2010. Do výkonu trestu přitom nastoupila až v roce 2014, přičemž podmíněně propuštěna byla v červenci roku 2017. Od doby, kdy se žalobkyně dopouštěla trestné činnosti, do doby zrušení jejího pobytového oprávnění tak uplynula delší doba, a proto bylo nutné posoudit, zda je i nadále hrozbou pro veřejný pořádek, či zda její trestná činnost byla ojedinělou, byť jistě velmi vážnou epizodou v jejím životě. O takové posouzení se však správní orgány vůbec nepokusily, neboť s ohledem na jejich právní názor tyto skutečnosti nebyly pro jejich rozhodování relevantní.

[27] Z dostupných informací dále vyplývá, že žalobkyně byla v době vydání rozhodnutí správních orgánů zaměstnaná a několik měsíců řádně plnila podmínky probačního dohledu. I tyto skutečnosti bylo nutné zohlednit pro řádné posouzení věci. S ohledem na tyto skutečnosti se Nejvyšší správní soud ztotožnil i se závěrem městského soudu, že stěžovatelka se řádně nevypořádala s otázkou reálnosti existence hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně.

[28] V další námitce stěžovatelka brojila proti tomu, že se městský soud podle svého tvrzení přiměřenosti negativního rozhodnutí nevěnoval, avšak následně ji popsal jako další důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[29] Tato námitka se podle Nejvyššího správního soudu míjí s důvody rozsudku městského soudu. Ten totiž ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí vedly právě výše uvedené nedostatky spojené se zohledněním požadavků Směrnice, tedy nutnost posouzení reálnosti hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně v aktuální době. K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně městský soud výslovně uvedl, že je předčasné, aby se k této otázce v současné situaci s konečnou platností vyjadřoval. Závěry městského soudu týkající se některých dílčích aspektů problematiky hodnocení přiměřenosti rozhodnutí, které byly vysloveny v odstavci 34 napadeného rozsudku, je tedy nutné chápat jako úvahy *obiter dictum*, které nepředstavují závazné právní hodnocení, nýbrž mají stěžovatelce poskytnout určitý náhled na hlediska, která by se měly vzít v úvahu při budoucím posouzení uvedené otázky.

[30] Lze tedy konstatovat, že městský soud posoudil uvedené právní otázky správně, a proto nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[33] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za tento jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 714 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 %. Celkově důvodně vynaložené náklady

žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tak dosahují výše 4.114 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné stěžovatelce povinnost zaplatit tuto částku úspěšné žalobkyni rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu